

LBRIS

We know
books

GABRIEL SOCACIU

Privire în interior

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR
ESTE ÎN NOI

ILUSTRAȚII DE

Mirela Andrei

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

CUPRINS

Cuvânt înainte	· 5
Începuturi	· 9
Epilog	· 240

CUVÂNT ÎNAINTE

Scriptura afirmă că Împărăția lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu splendoarea exterioară, neputând fi găsită decât în inima omului.

Când acesta respectă cu sfințenie acest îndemn simplu și nu se abate de la el, se poate spune că el a descoperit deja Împărăția Cerurilor în existența sa pământească. În acel moment nu mai are de ce să se îngrijoreze că nu va avea bani de trai, de hrană, de cele necesare vieții pe pământ.

El va primi atâta înțelepciune cât îi este necesară, iar dacă va avea nevoie de un ajutor exterior îl va primi la timpul potrivit, de câte ori va fi nevoie.

Dacă va avea nevoie de anumite puteri speciale, acestea i se vor da fără ezitare, când va fi nevoie de prezența lor.

Oamenii vor trebui să aleagă între o viață lipsită de sens, plină de îngrijorări și de incertitudini, căutând rezolvare și răspunsuri dintr-un exterior deja mort, și una în care nu se vor mai îngrijora de nimic, pentru că deja în ei sălășluiește Împărăția lui Dumnezeu, care le oferă totul, neașteptând în schimb decât recunoștință, loialitate și bucurie.

Cartea „Privire în interior” redă trăiri personale, viziuni și mesaje primite, pe care le-am relatat ca atare, cât mai aproape de naturalețea și autenticitatea lor. Uneori, textul este scris ca un monolog, alteori apar mesaje asemănătoare unor îndemnuri la reflecție și introspecție, primite într-un sistem revelatoriu.

Chiar dacă nu este scrisă sub forma unui dialog, așa cum a fost scrisă cartea precedentă „Dumnezeu este puterea mea” consider că „Privire în interior” este o completare a ei, o radiografie făcută în interiorul ființei om, prin toate cele trei aspecte de bază ale sale: fizic, sufletesc și spiritual.

Înțelegem că spiritul este cel care dirijează o ființă din planul nevăzut și că doar păstrarea legăturii cât mai directe cu el poate menține integritatea sufletului și corpului fizic.

În prezent asistăm nu numai la o destructurare a părții organice pe care o vedem prin miile de boli, ci și la îmbolnăvirea sufletului unei mari părți a omenirii. Deși nu le putem cuantifica la fel ca în cazul bolilor corpului fizic, suferințele sufletești sunt multiple, iar simptomele lor chiar mai dureroase decât cele organice. Am scris în această carte despre efectele a ceea ce numim pierdere de suflet și despre cât de mult depindem de vitalitatea sa. Vorbim mult despre imunitatea și sănătatea corpului fizic, dar nu știm prea mult să ne hrănim și să ne întărim partea subtilă, eterică, pentru a primi de acolo mai multă energie și a ne continua astfel menirea.

Suntem într-o perioadă de accelerare a proceselor de schimbare, purificare și curățare pe toate nivelurile și este esențial să ne întoarcem la chemarea spiritului, la călăuzirea și calea pe care ni le arată, pentru a trece mai ușor și a înțelege astfel ceea ce numim Apocalipsa sau revelația (ridicarea voalului).

Întrebarea care se pune este în ce condiții o să o facem și câți dintre noi vor fi capabili să treacă „dincolo”, într-o lume cu un altfel de nivel de conștiință și cu o cu totul altă viziune asupra vieții. De cât de conștienți devenim și de cât de mult năzuim să fim parte din această transformare depind starea noastră de fericire lăuntrică și vitalitatea noastră ca ființe.

„Privire în interior” este o astfel de radiografie a acestei perspective asupra transformării, a schimbării, care nu trebuie să ne doboare, ci să ne facă să ne dorim, din adâncul sufletului, să ducem mai departe viața pe un alt teritoriu, la un alt nivel. Iar acest lucru nu-l putem face fără a cunoaște mai întâi în noi înșine ceea ce numim Împărăția lui Dumnezeu...

Gabriel Socaciu

ÎNCEPUTURI

Sunt zile în care simt din ce în ce mai multă liniște, pe măsură ce las lucrurile să curgă în voia lor, în cursul lor firesc. De multe ori noi, oamenii, încercând să fim fericiți, facem tocmai lucruri care se opun acestei fericiri. Ne propunem să fim într-un anumit fel și ne creăm dorințe și atașamente, așteptând cumva ca fericirea noastră să vină din împlinirea a ceea ce ne dorim. Când nu se întâmplă asta, suntem frustrați și ne gândim cumva că Dumnezeu stă în spatele acestei neîmpliniri. Dar noi suntem cei care din interior ne construim relația cu Creatorul celor văzute și nevăzute. Și în primul rând, El este în cele nevăzute, în cele necunoscute și neștiute de înțelesul limitat al

minții noastre. Când intrăm în acest necunoscut cu înțelesul simțirii, al inimii noastre, lucrurile se largesc și se conturează într-o altă lumină. Parcă am deschide ușa unei camere cu posibilități nelimitate, în care orice este posibil. Sigur, pentru a fi capabili să deschidem ușa unei astfel de încăperi este nevoie de multă observare onestă asupra vieții lăuntrice. Și de muncă cu noi, cu acceptarea că tot ce este acolo, în gândurile și emoțiile pe care le considerăm a fi ale noastre, nu ne aparține „nouă”, ci este produsul modului de gândire și al viziunii omenirii de mii și mii de ani. Avem frici, învinovățiri, osândiri, rușini, care aparțin subconștientului colectiv obișnuit să supraviețuiască, să supună cu forța, să manipuleze, să câștige în dauna altuia. Cu toții le avem prezente în noi și se manifestă într-un fel sau altul și doar când le recunoaștem ca atare începe acest proces interior de armonizare și bunăvoință.

*

Încerc să fiu cât mai detașat de ceea ce spun medicii referitor la nașterea Mariei, care în opinia lor ar putea veni mai devreme pe lume. Dar am credința că toate se întâmplă după Voia Sa și că Maria va veni la timpul și momentul potrivit pentru ea. Este primul meu copil, un dar divin pe care nu credeam că-l voi mai primi...

Da, ea are o greutate mai mică decât cea din grafic, dar simt că ceva o susține și că viața ei este în mâinile unei Ființe cu mult mai puternice decât noi și voința noastră. De aceea, am ales să așteptăm cât mai liniștiți momentul de grație, să ducem cât mai puțin atenția la nivelul minții pline de gânduri și să ne centrăm mai mult pe ceea ce ne spun inima și intuiția.

Un copil care vine pe lume este asemenea unui diamant a cărui strălucire doar o putem intui noi, ca părinți. Este important să ne rugăm, dar nu să încercăm să controlăm acest proces fin și subtil al drumului unei alte ființe în această lume. Deși ca părinți suntem îndreptățiți să avem

un cuvânt de spus în educația și îndrumarea unui copil, este bine să înțelegem că el are un drum al lui, o cale de urmat care nu ne aparține și pe care este bine să o lăsăm cât mai liberă și lipsită de negativitatea așteptărilor noastre. În acest fel putem înțelege mai bine limbajul entităților celeste, care asistă la acest proces început din momentul cererii unui suflet de a se naște pe acest pământ. Cererea de a veni pe lume într-o anumită familie este legată de voința și posibilitățile de exprimare ale acelei ființe, de modul în care poate ajuta lumea din care va face parte. Aceste suflete

care vin acum pe pământ sunt cu mult mai obișnuite să se dezvolte personal în slujba unei colectivități, și nu ca o forță separată de aceasta. Ele sprijină ideea de fraternitate și de într-ajutorare și le este din ce în ce mai străină noțiunea de competiție, de întrecere.

*

Suntem din ce în ce mai aproape de sărbătoarea nașterii lui Iisus. Cu vreo doi ani înainte am vrut să aflăm mai multe despre viața Fiului de Dumnezeu și mi-a picat în mâini cartea „Viața secretă a lui Jeshua” (Iisus). Acolo, în fiecare pagină sunt transcrise întâmplările, trăirile, călătoriile, inițierile și poveștile celui care a venit pe pământ pentru a ne învăța sacrificiul și iubirea necondiționată. Am fost curios să văd cum a fost viața sa înainte de perioada care ne este înfățișată în actualele scripturi, încă de la naștere. Iisus a făcut prima vindecare la vârsta de cinci ani, pe când se afla cu tatăl și cu unchiul său într-o călătorie spre Mănăstirea Krmel, acolo unde a primit de timpuriu învățăturile unor ființe elevate. A trezit la viață un măgar al unor soldați

romani care s-au înspăimântat de vindecarea miraculoasă și unul dintre ei a curmat viața animalului care tocmai vedea din nou lumina zilei. A fost prima dată când micul Jeshua a dat ochii cu violența oamenilor, pe care a trăit-o cu maximă intensitate, pe pielea lui, în momentul crucificării.

Iisus a fost surprins și când a auzit prima minciună, ieșită din gura unui om, pe când se afla cu animalele pe câmp, alături de alți copii. Micul Ilie i-a îndemnat pe ceilalți tovarăși ai săi să lase pentru un timp animalele nesupravegheate și le-a spus să-și mintă părinții în caz că aceștia ar fi aflat că se aflau în altă parte, la joacă... Sigur, era o minciună nevinovată, de copil, dar ea poate crește asemenea unei furtuni în viața unui om obișnuit să o folosească. Peste ani și ani, Ilie avea să devină căpetenia unor rebeli numiți zeloți, care luptau împotriva romanilor, socotindu-i principalii vinovați pentru ceea ce se întâmpla în viețile evreilor de la acea vreme. De la minciună la violență și revoltă poate fi uneori doar un pas, pentru că toate slăbiciunile omenești se leagă asemenea unei sfori în jurul luminii sufletului, sufocându-i flacăra. De aceea, Iisus i-a îndemnat pe oameni să fie onești în relația cu interiorul lor, pentru că doar pe o fundație onest așezată se putea ridica apoi o construcție din ce în ce mai solidă.

În cărțile religioase ni se prezintă câteva vindecări miraculoase, printre care întâlnim pe cele ale unor leproși, sau orbi. Lepra, ca element comun, era de fapt repulsia și resentimentul cu care oamenii acelor vremuri (și cât de actuale sunt și în prezent) își priveau semenii, judecându-i și osândindu-i în funcție de greutatea vanității și orgoliului propriei firi. Orbii nu erau doar cei care nu vedeau lumina zilei, ci cei infinit mai mulți, care nu reușeau să o vadă pe cea interioară, a propriilor suflete. Pentru acești orbi și leproși a venit pe pământ Iisus și a numit vindecare orice proces prin care o ființă putea să se vadă și să privească o alta, prin strălucirea acestei priviri interioare. El nu vindeca omul din fața lui, ci aprindea în el o flăcără care-i devora chiar și cele mai ascunse dintre tenebre, arătându-i o altfel de lumină, asemănătoare cu cea a soarelui.

Chiar dacă a fost înzestrat cu calități sufletești ieșite din comun, chiar și el, Jeshua, a avut nevoie de o familie și o comunitate care să îl susțină. Nu întâmplător suntem îndemnați să evoluăm și să creștem alături de alte suflete, pentru că mai multe flăcări care ard prin aceeași simțire a inimii sunt în stare să aprindă un rug uriaș, al nașterii și învierii noastre în duh.

*

Maria a venit pe lume între sărbătoarea Nașterii Domnului și cea a Anului Nou și contrar așteptărilor medicilor, nașterea ei s-a produs la termen. Înainte să o pot vedea la maternitate, pe un geam, timp de câteva clipe în brațele unei asistente care mi-a spus că totul este bine, am urmărit pe cer toată seara strălucirea unei stele neobișnuit de luminoasă. Mi-am spus în acele clipe că o nouă stea tocmai se născuse pe pământ și că numele ei era Maria.

Pe zi ce trece, de la nașterea ei, îmi dau seama că este un copil vioi, jucăuș și cercetător. Despre noi, ca tați, se spune că avem nevoie de un timp de adaptare și de înțelegere a acestui nou rol, de părinte. Știu că nu aș putea fi un părinte obișnuit și că nu mă voi axa prea mult pe reguli vechi, ci îmi voi lăsa intuiția să găsească o cale de acces spre această nouă relație din viața mea. Mă sperie un pic ideea că nu voi mai avea aceeași libertate ca înainte, că acest copil îmi va restrânge mișcările și-mi va lua din ceea ce numim timp liber, dar pe de altă parte știu ca îmi va deschide noi

orizonturi în gândire și în felul de a simți. Las timpul să decidă și răbdarea să mă călăuzească.

Mesajele pe care le-am primit după venirea Mariei pe lume, constituie cea mai mare parte a acestei cărți și o să le redau cât mai exact cu putință. Nu cred că este întâmplătoare această asociere dintre venirea ei pe pământ și scrierea acestei cărți. Cred, de asemenea, că fiecare copil care se naște în prezent pe pământ este un mesager care transmite un anumit mesaj familiei, societății, lumii în care trăim, în funcție de misiunea cu care au venit, ca și spirite.

Am intrat într-o perioadă intensă de purificare a sufletelor, iar simptomele nu pot fi explicate prea ușor, nici de medicină, nici de curente spirituale actuale.

Se spune că din 1950 au fost trimise pe pământ suflete cu un nivel din ce în ce mai ridicat de conștiință, care au primit ca misiune, schimbarea de paradigmă, de viziune. Fenomenul s-a accelerat după 2012, an în care a fost permisă multor ființe trecerea printr-un portal care a constituit un moment de cotitură în evoluția acestui pământ. Datorită unor dispense divine, din acel an este permisă venirea pe Terra doar a unor suflete din dimensiunea a patra, care vor constitui baza noului pământ, a noii ere. Potrivit acestor noi viziuni, sufletele din dimensiunea a patra vor trăi în colectivități numite intenționale, sau sustenabile, în

LIBRARY | *we know* books

elmas

care nu vor mai exista stăpâni și supuși și legi prin care anumiți oameni au dreptul de a conduce în detrimentul altora. Accentul va fi pus pe într-ajutorare și comuniune armonioasă, un mod de viață în care va exista doar un bine comun și fiecare individ va simți că face parte integrantă dintr-un sistem bazat pe compasiune și bunăvoință.

Deja, din ce în ce mai mulți oameni sunt împinși de un for interior, lăuntric, să plece din aglomerația și haosul marilor orașe în locuri mai retrase, cu aer și apă mai curate, cu posibilitatea de a lucra pământul și a obține astfel o hrană organică, mai aproape de structurile vibraționale ale noului pământ. De ce unii simt și aud o astfel de chemare și alții nu, este greu de înțeles. De fapt, acest înțeles subtil al chemării, îl simt cu adevărat doar anumite suflete, din ce în ce mai conectate la natura lor divină. Aceste suflete înțeleg inutilitatea și lipsa de sens a existenței trăite de cei mai mulți oameni, care se raportează la viață printr-un șir nesfârșit de obligații, sarcini, îndatoriri, îndepliniri de dorințe și idealuri care nu duc parcă nicăieri. Abia când apare din ce în ce mai mult acest sentiment de comuniune cu Întregul, simțim acel dor de Dumnezeu, acea voce care ne cheamă la ceva cu mult mai profund decât această supraviețuire care nu conduce decât la sfârșit, la moarte.

*

Simt că a doua venire a lui Iisus nu mai are cum să se producă acum în lumea materiei, condusă de patimi, voințe personale, de oameni dezvoltați fără discernământ și iubire față de Creator.

De aceea, această venire a Mântuitorului, în duh, în planul conștiinței, are nevoie de un teritoriu curat și de acest proces de purificare, de curățare, care are loc în fiecare ființă. Cu toții simțim uneori stări de depresii, senzația că suntem abandonați, inutilitate, pierderea voinței și lipsa unui sens mai profund al vieții. Lumi vechi se destramă în noi și în jurul nostru și plânsetul interior al unei ființe nu poate fi înțeles decât, poate, de ea însăși și de cineva care înțelege profund rolul acestei transformări interioare. Sunt multe persoane care neagă aceste simptome și încearcă să le alunge, sau să le trateze prin proceduri medicale care nu au niciun efect pe termen mai lung. Nu putem fugi de ceea ce avem de făcut, fiecare dintre noi.

Apocalipsa – sau apocalips, în greacă: ἀποκάλυψις, transliterat: apokálypsis, „ridicarea voalului” sau „revelație”-nu este un sfârșit al lumii, al pământului, ci un proces de transformare, de alchimizare, care nu se manifestă doar la exterior prin furtuni, erupții vulcanice, încălzirea globală, războaie și asupriri, ci și în interior, în sufletul nostru.

Interiorul unui om devine pentru o vreme, un teritoriu de luptă între două lumi, pentru ca acolo, într-o bună zi, să fie un spațiu al păcii fără de sfârșit.

Ceea ce ne ajută cu adevărat este ceea ce simțim ca duh întăritor și înălțător, în inimă: acceptarea, iertarea, compasiunea și iubirea noastră și a fiecărei ființe care trece prin acest proces, rugăciunea pentru binele tuturor și căutarea acelei fraternități dintre toate sufletele.

Nu este cazul să ne considerăm superiori sau că suntem într-o întrecere în care putem depăși un altul sau îi putem lua locul prin ceea ce facem. Fiecare suflet este privit cu aceeași măsură a nemărginitei iubiri din lumea Creației.

Suferința prin care trecem este una interioară și astfel multe suflete se resimt și se simt neputincioase dar doar credința din inimă ne mai poate ajuta cu adevărat.

Unii vorbesc în prezent de un an de vibrație al cifrei 7 în care am intrat, al magiei, al împlinirilor și înălțărilor, dar pentru ca acest lucru să se producă este nevoie ca inimile noastre să cunoască mai întâi iubirea cea adevărată, dragostea îndelung răbdătoare și neprefăcută, lipsa trufiei și importanței personale în tot acest proces de învățare și transformare.

Unii dintre noi vor ajunge să vadă noua lume, noua eră a conștiinței, alții nu, dar pentru fiecare suflet este lăsată o fereastră deschisă pentru a cunoaște, într-o zi, această lumină nepieritoare.

Știu că suntem ca niște unelte în mâna Domnului și El știe să se folosească cel mai bine de ceea ce a creat, pentru ca și noi, la rândul nostru, să devenim mici creatori... Să încercăm să ne subordonăm calitățile, darurile, voința personală acestei forme de inteligență, de viață, care ne cunoaște în profunzime și cele mai ascunse cotloane ale ființei. Noi ne identificăm cu personalitatea, imaginea și sinele nostru separat și nu facem decât să le extrapolăm încercând astfel să fim fericiți, dar aceasta este una dintre iluzii. A fi utili mersului acestei vieți a Creației este unul dintre scopurile pe care le avem în această existență pământească, plină de neprevăzut și de incertitudine.